

1,100 Kr. eller mere — skulle have et Tillæg, uden at de kunne afvente Resultatet af den Kommissions Overvejelser, som er nedsat, vil jeg dog henstille til de Herrers Overvejelse, om de tro, at Imødekomme af et saadant Krav kunde gaa hen uden Følelse af bitter Uret hos andre i Etaten end netop Depotarbejderne, som jeg nævnede. Det samme Forlangende kunde jo maaske med en vis Berettigelse stilles f. Eks. af de lavest stillede Assistentter og Underassistentterne — ikke at tale om Eleverne. I Postetaten er det ikke blot de Klasser, der svare til dem, her er Tale om ved dette Forslag, men ogsaa Postekspedienter, der faa Huslejetillæg. Der gives med andre Ord Folk ikke blot under, men ogsaa over de her omhandlede, hvis Løn er lige saa lav som de Folks, her er Tale om. De ere ganske vist vel nok som Regel ugifte, medens det nuværende Huslejetillæg i København og Frederiksberg er betinget af, at vedkommende er gift; men derfor er det ikke sagt, at de ere i en yngre Alder. Sagen er, at de høre til Samfundsklasser, som vente længere, end de gøre i andre, maaske fordi de have større Ansvarsfølelse, og det bør dog ikke straffes. Ja, jeg har villet nævne disse Momenter, for at de Herrere kunne se, hvad Talen om Retfærdighed har paa sig som Argument for det Ændringsforslag, der her foreligger. At det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds kom saa galt af Sted, da han vilde paaberaabe sig, at intet Flertal her i Tinget havde stemt imod denne Bevilling i Fjor, har jeg allerede haft Lejlighed til at paavise. Det var jo ikke 47, men 65 Medlemmer i dette Ting, som i Fjor stemte derimod ved den sidste og afgørende Afstemning. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted) rettede i Slutningen af sit Foredrag et eller et Par Spørgsmaal til mig, der, om jeg husker ret, for det første gik ud paa, hvorvidt Kommissionen vilde faa dette Spørgsmaal til Overvejelse. Jeg har alt-saa allerede besvaret dette med Ja; det vil den faa. Dernæst, om det var min Agt at forelægge et Lovforslag, saa snart den havde afgivet sin Betænkning? Ja, det nærer jeg ingen Tvivl om, men jeg er ikke ene i det Spørgsmaal, vi ere jo tre Mini-stre, der have nedsat Kommissionen, og som jeg antager maa følges ad; men med alt skyldigt Forbehold for mine Kollegers Vedkommende har jeg ikke tænkt, at nogen af os skulde vente et Øjeblik længere end højst nødvendigt med at forelægge

Resultatet, som kan ventes fra Kommissionen, og det kan ventes snart, idet det i selve Kommissionen hedder, at man gør Regning paa, at Betænkningen er afgiven inden 1. Juli i Aar, og da man ved Sammensætningen af Kommissionen har faaet Folk med, der ere i høj Grad inde i Sagerne i Forvejen, saa tør man vel gaa ud fra, at denne Frist vil kunne holdes. I denne Forbindelse skal jeg nævne et Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) rettede til mig: hvorledes jeg stillede mig til den Tanke, at give et Forslag, der eventuelt maatte blive forelagt paa Grundlag af Kommissionens Betænkning, tilbagevirkende Kraft fra 1. Oktober, selv om det først blev vedtaget til et noget senere Tidspunkt. Ogsaa der maa jeg nøjes med at udtale mig med alt skyldigt Hensyn til, hvad mine Kolleger mene om den Ting. Jeg mener, at det er en Tanke, der er værd at overveje, og som jeg antager, at ogsaa Kommissionen vil overveje. Naar saa dens Betænkning kommer, vil det i hvert Fald være paa Tide at tage det Spørgsmaal op; mere tør jeg ikke sige om den Ting. At det er ønskeligt saa hurtigt som muligt at komme til at give de paagældende det, man vil give dem, af Hensyn til den forhaandenværende Dyretid, er en Selvfølge, og det vil Regeringen bidrage til, saa meget som den kan. Hvad angaar en Tanke, der fremkom fra et æret Medlem — jeg husker ikke nøjagtigt hvem —, om allerede nu at give de paagældende et Forskud paa, hvad der senere antagelig vil tilfalde dem, naar en Gang Kommissionen er færdig og Rigsdagen har taget Beslutning paa Grundlag af dens Betænkning, da maa jeg meget fraraade dette. Det viste sig, da vi fik den sidste Lønningslov, at den ikke nær vakte den Tilfredshed, som den burde, netop fordi man havde givet Forskud paa den det ene Aar efter det andet, saa at man til sidst maatte havne i disse personlige Tillæg, som de Herrere stadig bruge som Argument. Nej, man bør tilendebringe sine Overvejelser hurtigt, men man bør tilendebringe dem, før man begynder at betale ud, for ikke at risikere at ende i det samme Uføre, som man nu skulde se at komme ud af for at søge at tilvejebringe Retfærdighed, Ensartethed og Tilfredshed.

Jeg gaar saa videre til de øvrige Ændringsforslag og Samraad, der foreligger under mit Budget. Der er da et Forslag fra Udvalgets Side om at nedsætte det til Tryksager foreslaaede Beløb, 180,000 Kr.,